

SALLERTE

Sallent, en un doc. junt amb Segart d'Albalat i Ènguera (CCandi, *Mi. Hi. Ca.* II, 424). Segons J. G. M. en el *Liber Patrimonii* (Ss. XIV-XV) hi ha sempre *Sallent*, si bé en els índexs la *a* està embrutada.

Altres llocs menors ja antics: *Ceylent*, alq. de Pop (Rept., Bof., 479): aquí la *C*-, junt amb la *e* pretònica, revela que fou perquè des del mossàrab passà per l'àrab. No tan clar en el (6), segons les dades, perquè ja hem vist que també hi ha prons. amb *e* en els 3), 4) i 5) del cat. occid. Nord.

1346: *Sallent*, te. de Tortosa (BABL XI, 366); segons una carta de població de 1207, junt amb Cardó, afrontava amb el camí de Miravet i es projectava fer-hi una «força» (Font Rius, § 226).

N'hi havia hagut un altre a Cerdanya: *Sellens* a la vegueria de Cerd. en el cens de 1359 (CoDoACA XII, 90), que segons Ponsich (*Top.*, 158) seria en el te. de Lles, qualificat de *castrum* l'a. 1099 i 1200, de *vilar* o «villa» el 1001 i 1269 (pel terme de Lles, baixa el riu de la Llosa, afl. esq. del Segre); 1011: *Sallente*, 20 -to; 1013: -t; 1099: *Salent*; 1200, 1268: *Selent*; 1632: *Sallent*.

Salentill fou dim. toponímic del nostre *Sallent* (4) del Baix Urgellet. Lo mas de *Salentill* 1518, en el *Spill de Castellbò* (f° 41v) en te. Coll de Nargó (que és vora el Segre, al peu de Montanissell [cf. el 4], i de nou, com «deshabitat», en el f° 39v; dissimilació *l-l* > *l-l*; i després NP «Pere de Collpiquet, alias *Salentill*» (39v), i doble dissim.: «*Pere Collp.* al.^a *Sarentill*» (f° 39v). Potser també un *Serantill*, mas en te. de Montpolt (que és uns 15 k. NO. de Coll de Nargó); no retrobo un altre que recordo de 1963, de cap a la Noguera Ribg. o Isàvena.

En aquesta altra zona trobem variants diferents, precatalanes: SALLENTE 1) al capdamunt de la vall de Cardós; *selénte*, partida d'alta muntanya amb una borda (o més), és un afl. esq. del torrent de Broate, que desemboca per la dr. a la ribera de Lladorre (entre Broate i Boabi) i entre Graus i Llaenes (anotat a Tavascan i a Esterrí de Ca., Ll. 24, 86 i 18, 49). 2) *Sallente*, pda. munt., te. Unarre, damunt el *Pixal de la Maleda* (xx, 184). 3) *Sallente*, te. Torre de Cabdella (E.T.C. I, 140, 149). 4) *Saliente* és el nom (o ha donat el nom) d'un dels cims més alts de la serra que separa la vall d'Espot de la de Bonaigua, ample i poc més baix que l'altíssim Bacierno que ve més a l'O.; veg.-ne foto en el BCEC de 1919; nom que només havia vist aquesta revista (o en mapes), i oït en passar (exc. 167) per l'alt coll intermedi entre els dos pics, des de la Bonaigua a St. Maurici (1932), però després ho he anotat de muntanyencs d'Espot. 5) Recordem el riu aranès *Salient*, afl. dr. Garona, te. Vilac, que baixa de les «bòrdes det Salient» situades a la part alta de la seva conca.

En fi, tenim la variant morfològica *Sallant*, que ja explico en DECat VII, 627b54, 628a22, pròpia de molts llocs de l'Isàvena, l'alt Èsera i alta Ribagorçana. Alguna dada més: 1135: «fontem de cap de Saillant», 60

afr. de Rallui, cit. després d'Isàvena i entre *Comes de Sto. Vicencio* i *Sponnas Altas* (SerranoS., NHRbg., 25). Solana de *Sallant*, a Trepadús (X. T.); i lo *salán*, pda. de Betesa, amb el *barranquet del Sallant*, que fa un salt considerable prop de la Cova del Crabé, i entre la Peguera i els Estarrés (X. Terrado).

En fi, faig memòria de l'etim. PODIA SALIENTIA, -ANTIA, que hem conjecturat per al Puig-Sallança de Finestres, a la Garrotxa (i supra, s. v. *puig*); suposat que a la Garr. fou antic SALIENTE, pl. -ANTIA. En efecte també hi ha notícia a la Garrotxa que allí havia estat popular la variant *Sallant* amb -ant. El *Sallant* (2) és un veïnat al mun. de Sta. Pau (entre aquest i Mieres, vora el riu Ser), d'on era fill el capítot carlí Frc. Orri, que li deien el *Xicu del Sallant* (Mundet i Puigdevall, *El General Savalls*, pp. 182, 209, 211): la família d'En Puigdevall és d'allà; i allí publiquen fotos dels masos del veïnat, pp. 104, 100.

¹ Potser prengué nom del mateix riu un «molí de Castell-sallent en docs. de Sanauja de 1041 a 1075 (BABL VI, 383).

SALLERTE

Extensa partida muntanyenca, i Font de ~.

A l'alta Vall d'Àneu, en el terme d'Arreu. És a la Plana de Davall (xx, 1722), prop de la confluència del riu que baixa del Circ de *Rosari* amb el que ve de *Montanyó* (xx, 171). Oït *salérte* a Arreu el 1957 (id., i 184), i *salérte* a Isavarre el 1959 (xxxvii, 94.21, i 20).

Evidentment nom pre-romà, i sens dubte del ram basco-aquitànic. En efecte, recorda l'aquitànic *Baeserte*: nom d'un déu a qui es dedica la inscripció trobada prop de *Basert*, en el Comenge, congost on hi ha ara un santuari cristià; nom que sembla perpetuat pel d'*Els Baiertis*, pda. de la Vall de Boí (cf. supra, vol. II, 65a57 i b2 ss.): probablement < *Ba(s)erti* (TVBoi I, 2).

Però *Sallerte* es pot analitzar simplement com compost basc ÇARE-ARTE, contret *çarerte* o *çalierte*, amb la -l- explicable, sigui per dissimilació, sigui perquè fos ja la consonant paleo-basca (cf. el que direm, s. v. *Salo* etc.); el significat seria bé 'entre pletes' (basc *çare* 'pleta, jaça de pastors') o bé 'entre recipients', referint-se a la conca de la font o 'al clot de la confluència'.

En el fons, però, un enllaç, no és incompatible amb l'altre. Car també BAESERTE es podia analitzar com format amb -arte 'entremig', si el primer membre del compost basc baso 'precipici', tingué variant *base* (< BASE-ARTE), cf. pall. i aran. *baser*, -era, *Besi-berri*, *Bassiero*, *Basot* en Ptolemeu etc. Veg. el nostre art. *Bas* del vol. II, 365a3, 366a44 etc.

Sallet, V. S. (misc. àr.) *Sallfor*, V. *Sentfores Sallma*, V. vol. I, 249 *Salmanui*, V. *Samalús Salmella*, V. *Selma*